

6 NIEDZIELA ZWYKŁA

ŁK 6,17.20-26

Zeszedł z nimi na dół i zatrzymał się na równinie. Był tam liczny tłum Jego uczniów i wielkie mnóstwo ludu z całej Judei i z Jeruzalem oraz z nadmorskich okolic Tyru i Sydonu.

A On podniósł oczy na swoich uczniów i mówił: «Błogosławieni jesteście wy, ubodzy, albowiem do was należy królestwo Boże. Błogosławieni wy, którzy teraz głodujecie, albowiem będziecie nasyćeni. Błogosławieni wy, którzy teraz płaczecie, albowiem śmiać się będziecie. Błogosławieni jesteście, gdy ludzie was znienawidzą i gdy was wyłączą spośród siebie, gdy zelżą was i z powodu Syna Człowieczego odrzucą z pogardą wasze imię jako niecne: cieszyć się i radujecie w owym dniu, bo wielka jest wasza nagroda w niebie. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili prorokom.

Natomiast biada wam, bogaczom, bo odebraliście już pociechę waszą. Biada wam, którzy teraz jesteście syści, albowiem głód cierpieć będziecie. Biada wam, którzy się teraz śmiejecie, albowiem smucić się i płakać będziecie. Biada wam, gdy wszyscy ludzie chwalić was będą. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili fałszywym prorokom.

Ubodzy i bogacze

Jezus zatrzymał się na rozległej równinie, gdzie byli Jego uczniowie i tłumy ludzi z Judei, z Jerozolimy, a nawet z nadmorskich okolic Tyru i Sydonu. Zwracając się do swych uczniów, Jezus zaczął nauczać. Powiedział, że szczęście jest udziałem ubogich, gdyż do nich należy królestwo Boże; głodnych, gdyż zostaną nasyćeni; płaczących, bowiem radować się będą; znienawidzonych i prześladowanych, bo otrzymają wspólną nagrodę w niebie. Mówił też o bogaczach i bogactwie, które przemija; o sytych, dla

których nadejdzie czas głodu; o śmiejących się, których beztro-ski śmiech zamieni się w rozpacz; o wychwalanych, którzy doznają wielkiego rozczarowania.

Poprzez taki sposób nauczania Jezus zestawia obok siebie dwie przeciwstawne kategorie ludzi, dwa różne style życia. Dotyczą one ludzi ubogich i bogaczy. Ubodzy, niekoniecznie biedni materialnie, to ludzie skromni, sprawiedliwi, pokorni w duchu, oddani Panu Bogu, zawsze gotowi iść z pomocą potrzebującym; to ludzie, którzy wnoszą pokój i zgodę. Nie należą więc do zepsutego świata i nie pasują do światowego stylu życia. Z tego też powodu są prześladowani, poniżani i wyśmiewani. Jednak Pan Jezus mówi, że do nich należy królestwo Boże i wielka nagroda w niebie. Nazywa ich błogosławionymi, to znaczy szczęśliwymi. Nawet, gdy dotyka ich ubóstwo, cierpienie, smutek czy prześladowanie, są szczęśliwi, gdyż głęboko wierzą i ufają Panu Bogu; trwają przy Nim i On jest dla nich jedynym szczęściem.

Natomiast bogacze, panowie tego świata, żyją dla siebie, dla swoich zachcianek i pożądań. W swoim bogactwie zamykają się na Pana Boga i na drugiego człowieka; słuchają swojego ego, ignorując wartości moralne. Pyszni i samolubni prowadzą beztroskie życie, często bogacąc się kosztem innych. Szczęście upatrują w dobrach materialnych, rozrywkach i samowoli. Dążą do władzy i dominacji. Z wysoka patrzą na innych i są obojętni na potrzeby bliźnich. Lubią pochwały i oklaski. Uważają, że są szczęśliwi. Zapominają, że szczęście ziemskie nie jest wieczne i przemija wraz z dobrami tego świata. Często staje się ułudą, pułapką i rozczarowaniem. Natomiast Jezus mówi o szczęściu wiecznym, nieprzemijającym. Doznają go ci, którzy uwierzyli słowu Pana i przylgnęli do Niego, znosząc cierpienia i prześladowania; ci, którzy są przygotowani na Jego przyjście. Przeciwnie bogacze zostaną surowo ukarani. Czekają na nich kara wiecznego cierpienia, rozpacz i płacz za to, że odrzucili Boga. Słuchając

Jezusa, widzimy potrzebę nawrócenia, zmiany priorytetów i kierunku życia. Trzeba nam bardziej otworzyć się na Pana Boga i na bliźnich. Posłuszeństwo Bogu i miłość bliźniego pomoże nam znaleźć prawdziwe szczęście. A prawdziwym i wiecznym SZCZĘŚCIEM jest jedynie BÓG.

* * *

W nawróceniu i spokoju jest wasze ocalenie, w ciszy i ufności leży wasza siła (Iz 30,15).

Szczęście – to odnaleźć Boga i trwać przy Nim.

Szczęśliwy ten, kogo Panem jest Bóg.